

Въ триклиниума бѣ събранъ, вече съвета на баронитѣ. Рицаритѣ стояха прави около престола, по византийски етикетъ. Мария полека седна, кимна съ глава. Херолдътъ съобщи, че делегацията пристига.

Пизанцитѣ влѣзоха въ залата, съ хоругвата си начело. Повечето останаха близо до вратата, следъ два дълбоки поклона. Трима отъ тѣхъ се отдѣлиха и продължиха да приближаватъ къмъ престола, съ бавна и церемонна стѣпка. Най-възрастниятъ отъ тѣхъ се поклони още веднѣжъ, колѣнчи и цѣлуна сърмения сандалъ на байулата. Следъ това стана. Разгъна пергаментния свитѣкъ и почна да чете:

„Пизанската колония въ Константинополъ моли най-покорно императорската власть да потвърди, споредъ установения обичай, нашитѣ дългогодишни и крепко придобити привилегии. А именно: да имаме свое укрепено заселище край църквата света Ирина и свои собствени пристани, да ни се позволи търговията съ наши стоки въ опредѣленитѣ базари на Константинополъ и въ всички части на държавата. Ала ние искаме да припомнимъ, че споредъ хризовулитѣ отъ 1112 и 1192 година, намъ не трѣбва да се иска мито повече отъ четири на сто. Дори молиме най-почтително това мито да се намали на две или най-много на три. Освенъ това, молиме за позволение да закрѣглимъ съ нѣколко съседни имоти границитѣ на своята колония, както се допусна това на генуезцитѣ презъ 1202 година. Също така искаме позволение да имаме свой собственъ смѣдъ, както венецианцитѣ“.

И той подаде на Кононъ дьо Бетюнъ предложението за договоръ.

— Следъ три дни хризовулътъ ще ви бѣде върнагъ съ моя подписъ и скрепенъ съ императорския печатъ, — каза бавно Мария. — Ала още веднага мога да ви кажа, че всичкитѣ ви желанія ще бѣдатъ изпълнени, само ако се съгласите да се качи митото на седемъ на сто. Или пъкъ митото ще бѣде намалено до три на сто, ала нито една отъ новитѣ привилегии нѣма да бѣде потвърдена. Това съ нашитѣ условия.